

2016: Ή ξεκόβουμε με το παρελθόν ή διαπραγματευόμαστε την έξοδο μας από το ευρώ.

Πριν την προσχώρηση του ΣΥΡΙΖΑ στην θεωρία και την πολιτική της λιτότητας, η αντίθεση μνημόνιο-αντιμνημόνιο είχε κάποια λογική βάση, έστω [αμφισβητούμενη](#). Μετά την σχεδόν ήδη μονοετή εμπειρία από την διακυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ και υπό το βάρος των εξελίξεων στο προσφυγικό, ακόμη και αυτή η δαιμονοποίηση της εξόδου της χώρας μας από την ευρωζώνη θα αναζητεί σύντομα, αν όχι ήδη, τα επιχειρήματά της.

Αν η χώρα λόγω του προσφυγικού αποκλειστεί με τον οποιοδήποτε τρόπο από την Σένγκεν, τότε μόνο τυπικά θα μπορεί να θεωρείται πλέον κράτος της ΕΕ, αφού οι περιορισμοί στην ελεύθερη διακίνηση των πολιτών θα έπονται εκείνων που ήδη ισχύουν στον έλεγχο των κεφαλαίων.

Έτσι, ενώ η μερική ή ολική κατάργηση της Σένγκεν μπορεί να σημάνει και το τέλος του ευρώ, όπως είπε ο Γιουγκέρ, για μας το ζήτημα είναι πολύ πιο σύνθετο, διότι εμείς επί της ουσίας, είμαστε ήδη με το ένα πόδι έξω από το ευρώ και

μάλιστα όχι μόνο εξαιτίας των capital control, αλλά κυρίως επειδή εδώ και πέντε χρόνια η κυκλοφορία του ευρώ στην χώρα μας δεν ανταποκρίνεται στις ατομικές και κοινωνικές ανάγκες της πλειονότητας των Ελλήνων. Αντίθετα οι συνθήκες ζωής των περισσότερων Ελλήνων διαρκώς επιδεινώνονται από αυτή καθεαυτή την δημοσιονομική προσαρμογή και κυρίως από το «πελατειακό φιλτράρισμα» που της επιβάλλουν οι ελληνικές κυβερνήσεις.

Επιπλέον δεν θεωρούμαστε κυρίαρχο κράτος στην διεθνή κοινότητα και αυτό τονίστηκε με έμφαση και με τον πιο κυνικό τρόπο στην στάση των Αμερικανών «συμμάχων» απέναντι στους Τούρκους και στους Έλληνες, όσον αφορά [τις παραβιάσεις](#) στον εθνικό εναέριο χώρο.

Οι Τούρκοι έχουν δικαίωμα να αμύνονται, αλλά οι Έλληνες έχουν υποχρέωση να τα βρίσκουν με τον επιτιθέμενο. Όμως αυτή η εθνική απαξίωση είναι η συνέχεια των μνημονιακών υπογραφών, που άρχισαν να μπαίνουν το 2010 από τον Γιώργο Παπανδρέου και συνεχίζουν να μπαίνουν το 2015 από τον Αλέξη Τσίπρα.

Από το 2010 μέχρι σήμερα, το πολιτικό σύστημα της χώρας είναι από τη μια αραγές και απaráλλακτα μοιραίο προσφέροντας γη και ύδωρ στους ξένους με ποταπό αντάλλαγμα την πρόσκαιρη μικροκομματική νομή της εγχώριας εξουσίας και από την άλλη άβουλο, άτολμο και ανάπηρο μπροστά στο χρέος να μεταρρυθμίσει το πελατειακό κράτος, έτσι ώστε, κάποια στιγμή, να μπορεί να διεκδικήσει αξιόπιστα την οικονομική και εθνική ανεξαρτησία της χώρας ή την ευρωπαϊκή συνύπαρξή της, αλλά επί ίσοις όροις.

Αλλά δεν είναι μόνο τα κυριαρχικά δικαιώματα της χώρας που απεμπολούνται. Είναι και τα ατομικά δικαιώματα και ατομικές ελευθερίες των πολιτών που αθετούνται καθώς διαμορφώνεται σταδιακά ένα δήθεν προοδευτικό, αλλά στην πραγματικότητα αυταρχικό και ανελεύθερο κομματικό υπερ-κράτος σε μια εύθραυστη σχέση καθοδήγησης από τον ξένο παράγοντα. Οι αποκάλυπτοι διορισμοί συγγενών και φίλων, όπως και οι επαίσχυντες οικονομικές ατασθαλίες κορυφαίων στελεχών του ΣΥΡΙΖΑ δεν είναι παρά η κορυφή ενός παγόβουνου κυνισμού, που καθώς διαλύεται σκεπάζει τα υπολείμματα της μεσαίας τάξης και των υγιών επιχειρήσεων.

Και αλήθεια! Όσο καλόπιστα κι αν δεις το «πνεύμα» του περιουσιολογίου, δεν μπορείς να μην φέρεις στο μυαλό το διάταγμα του Γκέρινγκ, τον Απρίλιο του 1938, για την υποχρέωση των Εβραίων να δηλώσουν ό,τι περιουσιακό στοιχείο

είχαν πάνω από 5,000 μάρκα του Ράιχ, που κατά διαβολική σύμπτωση ισοδυναμούν σε πραγματική αξία στα όρια που σκέφτονται να θέσουν οι κ.κ. Τσακαλώτος και Αλεξιάδης.

Αλλά οι πράξεις Τσίπρα δεν είναι λιγότερο κυνικές και αποκαλυπτικές από τις πρόσφατες δηλώσεις Σόιμπλε, που συνοψίζουν την γερμανική ματιά σε ό,τι εκθέσαμε παραπάνω: «Ο Τσίπρας, με την πολιτική του θα προκαλέσει τέτοιου μεγέθους καταστροφή στην Ελλάδα η οποία δεν θα έχει προηγούμενο στο τελευταίο μισό του αιώνα. Οδηγεί τους Έλληνες στην εξαθλίωση, αρνούμενος να κάνει τις μεταρρυθμίσεις που πρέπει για να μην πειράξει τους ψηφοφόρους του και κυρίως τους δημοσίους υπαλλήλους. Η προβληματική Δικαιοσύνη και το πελατειακό κράτος είναι από τις κύριες αιτίες για τα δεινά του ελληνικού λαού»

Αυτό λοιπόν το ελληνικό πελατειακό κράτος, που φαντασιώνεται ότι θα διασωθεί σαν η κιβωτός ενός υπερ-κράτους Τσίπρα μέσα στην καταιγίδα του τρίτου μνημονίου, είναι και το άλλοθι της γερμανικής επέλασης και γενικότερα η βασική αιτία της ξένης εξάρτησης.

Πώς δηλαδή καλύτερα να στο πει στα μούτρα αυτό ο Σόιμπλε, αλλά και να σου φωτογραφίσει τα νέα επιχειρήματα για το άμεσο μέλλον με τα παρακάτω λόγια: «Δεν είναι τυχαίο ότι οι περισσότεροι τρομοκράτες, όπως οι Ισλαμιστές που πραγματοποίησαν τα δολοφονικά χτυπήματα στο Παρίσι, είχαν ελληνικά διαβατήρια. Παντού στον κόσμο συλλαμβάνουν τρομοκράτες με ελληνικά διαβατήρια...Οι ελληνικές αρχές δεν μπορούν να διαφυλάξουν τα σύνορα της Ευρώπης όσες ενισχύσεις κι αν τους δώσουμε...Μάλιστα είναι προφανές ότι συνεργάζονται έλληνες και τούρκοι διακινητές».

Είναι λοιπόν φανερό ότι η διεθνής και ευρωπαϊκή συγκυρία δεν ευνοεί τις φαντασιώσεις του «προοδευτικού» Τσίπρα, ούτε των άλλων παραδοσιακών πελατειακών συντηρητικών πολιτικών δυνάμεων της χώρας. Η Ελλάδα οδεύει προς μια ιδιότυπη οικονομική και εθνική απομόνωση μέσα σε μια ταραγμένη και ανασφαλή Ευρώπη.

Στο εξής, οι πολιτικές επιλογές ξεπερνούν τις δυνατότητες και τις ευθύνες μιας πολιτικής δύναμης, ακόμη και αν αυτή δεν παρουσίαζε τις προφανείς ανεπάρκειες του ΣΥΡΙΖΑ και των ΑΝΕΛ. Ξεπερνούν ακόμη και μια τυπική οικουμενική συνεύρεση όλων των πολιτικών δυνάμεων και μάλιστα υπό την αιγίδα ενός αρχιερέα του

πελατειακού κράτους, όπου απλώς θα ανταλλάσσονται οι πολιτικές μιζέριες των παρευρισκομένων.

Αυτό που σήμερα χρειάζεται η Ελλάδα είναι ένα εθνικό σχέδιο ξεκαθαρίσματος με το παρελθόν, το οποίο όμως φαίνεται να είναι αδύνατον τόσο σε επίπεδο ηγεσίας, όσο και σε επίπεδο κοινωνικής συνείδησης.

Εναλλακτικά, λοιπόν, χρειάζεται ένα εθνικό μεταβατικό σχέδιο διαπραγμάτευσης για μια συντεταγμένη έξοδο από την ευρωζώνη για συγκεκριμένο χρονικό διάστημα(3-5 χρόνια) με οικουμενική διακυβέρνηση και δεσμευτική στοχοθεσία οικονομικών και κοινωνικών δράσεων κυρίως για την αναμόρφωση της διοίκησης και την ανταγωνιστική αναδιοργάνωση της φορολογίας και της παραγωγής.

Μετά το πέρας αυτής της μεταβατικής περιόδου η χώρα μας θα μπορεί να επαναδιαπραγματευτεί την ένταξή της στην ευρωπαϊκή οντότητα που τότε θα ισχύει. Σε αυτή τη μεταβατική φάση θα μπορούσε να επαναπροσδιοριστεί με τους δανειστές η εξυπηρέτηση του χρέους. Το μεταβατικό νομισματικό καθεστώς στην χώρα θα μπορεί να συμφωνηθεί είτε σαν επαναφορά στην δραχμή, είτε σαν ένα νέο ευρώ με άλλη ισοτιμία. Επίσης η χώρα θα μπορούσε να υποστηριχθεί οικονομικά και για την αντιμετώπιση του προσφυγικού προβλήματος, που αναμένεται να ενταθεί τα επόμενα χρόνια.

Σε κάθε περίπτωση, το 2016 είναι η χρονιά των μεγάλων αποφάσεων. Για την Ελλάδα και για την Ευρώπη. Το αδιαμφισβήτητο είναι ότι δεν μπορούμε να προχωρήσουμε σαν χώρα ούτε με τις φαντασιώσεις της εξουσίας, ούτε με την στωικότητα των εξαθλιωμένων.

Ή θα ξεκόψουμε με το πελατειακό μας παρελθόν, ή θα απομονωθούμε. Αφού είμαστε ανίκανοι για το πρώτο, ας διαπραγματευτούμε με όση αξιοπρέπεια μάς έχει απομείνει για να μην συμβεί το δεύτερο.

Με δυο λόγια: *Ή ξεκόβουμε με το παρελθόν ή διαπραγματευόμαστε την έξοδο μας από το ευρώ. Αλλιώς, όπως δικαιώσαμε την Ναόμι Κλάιν για το «[δόγμα του σοκ](#)» και τον Ερρίκο Ίψεν για το «[ζωτικό ψεύδος](#)», είμαστε πολύ κοντά στο να δικαιώσουμε και τον Βόλφγκανγκ Σόιμπλε για την «εξαθλίωση» και την «καταστροφή» μας.*

Δ. Τρικεριώτης, Twitter: [@BlogGnathion](https://twitter.com/BlogGnathion)